

חגית מאושרת

חגית עמדה והביטה מהצד. יום ההולדת שלה התקרב. כבר בשנה שעברה, כשחגגה יומולדת שלוש-עשרה, הרגישה את הריחוק מהחברות. עדיף לא לחגוג, חשבה. אף אחת לא תבוא. זה לא כמו פעם.

חברותיה לשכבה נראו משוחררות וערניות, שיחתן קולחת. מעת לעת נשמע גם צחוקן המתגלגל. נירית, שפעם מזמן, עוד בבית הספר היסודי, הייתה חברתה הקרובה, נראתה לה פתאום אחרת ומרוחקת. למה שתרצה להיות חברה שלי, חשבה לעצמה.

שנת הלימודים הראשונה בחטיבת הביניים התחילה רע והיה לה קשה. הכיתה האינטימית והמוכרת של בית הספר היסודי התחלפה במחסן צפוף של ארבעים תלמידים שרבים מהם לא הכירה. המחנכת האהובה והחייכנית שלומית, שלימדה בכיתה ביסודי יותר ממחצית מהשעות השבועיות, התחלפה במחנכת שלימדה בכיתה שעות בודדות בלבד. המבט החם והמחויך של שלומית התחלף בפנים הרציניות והעסוקות של נוגה, המחנכת החדשה. האמפתיה והסלחנות התחלפו בדרישות, בביקורת וביחס שיפוטי.

פעם, כשעמדה בחצר בית הספר היסודי, בלטה בגילה ובגובהה בין התלמידים הצעירים. עתה הרגישה שהיא נבלעת ובלתי נראית. חגית נבהלה והסתגרה. אפילו החיים המחויכים והאנרגטיים שהציגה ברשתות החברתיות נראו לה פתאום מזויפים ולא אמיתיים. היא לא אהבה את עצמה, לא אהבה את השקר שהיא מפיצה, ובעיקר לא אהבה את הבדידות.

כעבור שנתיים, בחופשת הפסח, בדרכה למכולת ניסתה לשנן את ארבעת הפריטים שאָמה ביקשה ממנה לקנות, ואז ראתה אותה, את ניצן, שלמדה איתה בבית הספר היסודי. חגית זכרה אותה כילדה כבויה ושותקת שנראית סובלת, קצת מזכירה אותה, את חגית, היום, חשבה לעצמה. הליכתה של ניצן נראתה לה עתה שונה, יציבה יותר משזכרה, גבה זקוף ופניה מחויכות. לצדה פסעה חברה שלא הכירה.

"היי חגית," היא קראה לעברה בקול.

קולה של ניצן היה דומה לקולה מאז, כפי שזכרה, אך היה מלא חיים. "מה שלומך? מזמן לא נפגשנו. תכירי, זאת ירין, היא גרה בחדר שלי

בפנימייה."

המפגש עם ניצן היה הניצוץ שהצית בה את הרעיון לעבור ללמוד בפנימייה. חגית הפכה והפכה ברעיון, נכנסה לאתרי אינטרנט, קראה חוות דעת והתעניינה באפשרויות השונות, המרחק מהבית, מגמות הלימוד וגודל הפנימייה. היא שמה לב שהחיפוש והנבירה ממלאים אותה בהתלהבות, בחיוכים ובאושר. לפתע הרגישה רוגע ונינוחות שמזמן לא חוותה.

"פנימייה!?" שאגה לעברה אימא שלה, "השתגעת? מה רע לך בבית?"

"לא רע לי בבית."

"אז מה הבעיה?" חקרה אָמה.

"אין לי חברות. אני לא אוהבת את בית הספר ואני לא אוהבת את

עצמי."

דבריה של חגית הכאיבו לאָמה. היא זכרה ימים אחרים, בהם חגית הלכה ובאה לבתי חברות. היא שלפה מזיכרונה את תמונות חברותיה שביקרו אותה באופן קבוע ובהתלהבות. היא אפילו חייכה כשעלו באוזניה קולות העבר שבקעו מהחדר. צחוקן של בנות שמחות ונלהבות המקיפות את חגית באהבה. הקולות והאהבה פרצו את גבולות החדר ומילאו את חלל הבית.

אימא של חגית ענתה לצלצול הטלפון הנייד מעט לפני הפסקת

הצהריים שלה בעבודה. "זה בקשר לפנייה של חגית להירשם לפנימייה,"

אמרה הגברת מעברו השני של הקו. "התקשרתי כדי לקבוע מועד למבחן וראיון."

"תוכלי להתקשר בעוד רבע שעה?" הגיבה אימא של חגית בבהלה, "אני בעבודה עכשיו." וניתקה בטרם שמעה תשובה.

היא התקשרה אל חגית נסערת. "איך את פונה ונרשמת מבלי לדבר איתי?" השיחה הייתה קשה וכואבת ובסיומה נשמה חגית לרווחה לאחר ששמעה את אמה אומרת: "בסדר, נקבע יום ונלך לראות." בערב סיפרה חגית בהתלהבות לאחותה יסמין, שעמדה לפני סיום כיתה י"ב, על הנסיעה הקרובה לכפר הנוער.

"איך את עושה דבר כזה?" הטיחה יסמין באמן. "מה פתאום פנימייה?" הבית סער וגעש. אימא של חגית הסתגרה בחדרה והדמעות הציפו את הכר. חגית נכנסה אליה, חיבקה אותה ונשארה עמה בחדר שעה ארוכה. הנסיעה ברכב המשפחתי לכפר הנוער הייתה עמוסה בשתיקות ממושכות. חגית הייתה שקועה במחשבותיה. הנחישות לעבור ללמוד ולחיות בפנימייה התחלפה בחששות. הביטחון הגדול שלה בצעד הזה, התחלף בתהיות ובשאלות. אימא שלה הייתה שקועה בהרהורים על תגובתה של יסמין והדאגה לבתה הצעירה שמבקשת לגדול מחוץ לבית, רחוק מעיניה.

חגית הרשימה מאוד בראיון. תוצאות המבחנים שלה היו טובות והמראיין אמר שהוא מאמין בהצלחתה במסגרת הזאת.

"אנחנו עדיין לא בטוחות," אמרה האם.

"אני בטוחה," אמרה חגית, חייכה אל אמה וחיבקה אותה. "את תראי שיהיה לי טוב."

ואכן חגית השתלבה היטב בקבוצה חברתית שהורכבה כולה מתלמידים חדשים שהגיעו לפנימייה. ארבע שנותיה בפנימייה היו רצופות הצלחה בלימודים, מסעות לחו"ל וחיי חברה פעילים. למסיבת הסיום הגיעה גם יסמין, שבינתיים סיימה את השירות הצבאי. היא עקבה אחר פניה הקורנות של האם והתרגשה לראות אותה מתענגת

מהמחמאות הרבות שהרעיף הצוות החינוכי על חגית. היא אף הגישה
לה ממחטת נייר כשראתה אותה מוחה דמעות אושר.
בדרכן חזרה הביתה בסוף הערב המרגש, שאלה יסמין את האם
ספק ברצינות ובזעם, ספק בצחוק: "למה אותי לא שלחת לפנימייה?"